

کار و بار کارینگر

لیکوال: ڈاکٹر معمار حشمت اللہ اتمر
بجلیک: ڈاکٹر محمد اویس

Ketabton.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د ښاروالۍ کاريگر

.....

ليکي پوهه:

سرليک: د ښاروالۍ کاريگر

ليکوال: ډاکټر معمار حشمت الله ،، اتمر ،،

اېډيټور:

د پڅښتنې ډيزان: ډاکټر معمار حشمت الله ،، اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: مياشت - کب / کال ۱۴۰۵

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک:

atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ
ښوونې ترې د گټې اخيستني اجازه نه شته.

د بناروالی کاریگر

.....

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱..... پڅښتنی.
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... لیکي پوهه:
- ۴..... لړلیک
- ۵..... تران (پیل، شروع، برید)
- ۷..... د یادښتونو له پاره:
- ۸..... نانډوله (ناول، کیسه یا داستان)
- ۶۲..... د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۶۶..... د کار لاندې کتابونو لېست
- ۶۷..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۶۸..... د پڅښتنی څټ

د ښاروالۍ کاريگر

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بي پایه ستاينه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چي د وجود
مانۍ او کاینات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل
سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د
ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت
يوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجوديت، د ناڅاپه څخه
راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباھۍ او بي
وسۍ يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

نن د مې د مياشتې لمړۍ او د نړۍ کاريگرانو ورځ ده، ما هم و
غوښتل يوه بل حقيقي داستان يا ناول د يوه کاريگر په هکله چي کيسه
يې په هېواد کې د ننه، ننګرهار ولايت د بهسودو ولسوالۍ کې پيل
شوې، وروسته بيا کابل ښار ته غزېدلې او دوام لري، د خپلو کتابونو
مينوالو او لوستونکو سره ګډ (شريکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال يوازي معماران او انجينران نه دي، نه بايد
اوسي، نوڅکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم
چي د هرې څانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ
کړي چي ليکنې مې توپير و لري او هم به مې مينه وال ډېر شي.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پیژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نڅښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپيڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

يادونه:

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره گډ (شریکه) کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

د بناروالی کاریگر

.....

د یادښتونو له پاره:

..... ۱-

..... ۲-

..... ۳-

..... ۴-

..... ۵-

..... ۶-

..... ۷-

..... ۸-

..... ۹-

..... ۱۰-

د بناروالی کاریگر

.....

نااندوله (ناول، کیسه یا داستان)

انځرگل اکا د ننګرهار ولایت د بهسودو ولسوالۍ په یوې بې وزلې (غریبې) کورنۍ کې، سترګې دې نړۍ ته، و غوروي (خلاصې کړي) .

پلار یې، پردۍ مزدورۍ کوي.

خپل کور یې، نه درلود.

د یوه کس په کور کې یې ژوند کاوه، کوم چې په پخوا پېر کې له هېواده وتی او په بهر کې اوسېده.

د کور خاوند ډېر ښه سړی او سر بېره د کور د اوسېدو نه، هغه ته به یې څه پیسې هم رالېږي.

کله نا کله به یې خپل دهقان ته امر کاوه چې انځرگل ته، څه غنم او وریجې، د خوراک له پاره ورکړي.

د ژمي په وخت کې به یې د هغه د پاره کومه وچه ونه، د وهلو او د کور استعمال له پاره هم ورکوه.

د هغه ژوند په سختۍ تېرېده، مګر هغه په ژوند کې ډېر خوشحاله و. هغه یوه زوی او دوی لورنې (لورګانې) درلودې.

پر زوی یې منگل نوم ایښی و.

د لورګانو نومونه یې ګوتمۍ او کشمالۍ وو.

هغوی ورځ تر بلې، لوېدل او هوښیارېدل.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

څه موده تېره شوه.

په بهسودو ولسوالۍ کې حالات د نورو سيمو او ولسواليو په څير وران او ورو، ورو خلک په وتو شوو.

لمړۍ په حکومت کې نظامي کسان او د هغوی کورنۍ بيا وروسته د حکومت کارکونکي، معلمين، نور با سواده کسان او د هغوی کورنۍ دې ته اړ شوو چې، خپلي سيمې پرېږدي او د ښارونو مرکزونو ته، کډه شي.

انځر گل اکا بي زده کړې و.

هغه غوښتل په خپلو او لادونو سبق و وايي او هغوی ښوونځي ته واستوي.

هغه به تل ويل:

بي زده کړې سړی، روند سړی او يا هم نه سړی دی.

د هغه ماشومان د ښوونځي د پاره چمتو وو.

هغه هېڅ کسب، نه درلود.

نه ترکان او نه هم خټگر و.

د کروندو په کارونو هم نه پوهېد.

هغه به په کلي کې د کروندگرو سره، مرسته کوه.

کله به يې د غنمو او شولو، لو کاوه.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

په دوبي کې به يې د شولو نيال (کېنونه) کوه او په ژمي کې به د کليوالو ونې، په درېيمه وهې، توتې کوي او د هغوی کورونو ته يې وړي.

ژوند تېرېده.

هر چا به انځر گل ته ويل:

تا خو ويل چې غواړم پر زوی او لوړونو، سبق و وايم.

څه شو؟

د کلي ښوونځی دې هم، و سوځېد.

ته به کله او چېرته پر هغوی سبق و وايي؟

خبرې کول، اسانه کار دی، خو پلي کول يې، ستونزمن دي.

هغه به په سوچونو کې ډوبېده، سر به يې تپت اچاوه او چا ته به څه نه ويل.

کال بل هم تېر شوه.

ښوونځي، په پخواني حالت کې، پاتې شوو.

حکومت هم د سولې په ټينګښت کې، پاتې راغی او ښوونځي هماغسې وران او نور ښوونځي هم، ويجاړ او و سوځول شوو.

انځير گل ډېر خواشینی او هيڅ يې د لاسه، نه راتلل.

څه موده، تېره شوه.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

د هغوي د دوستانو نه يوه کس چې په حکومت کې يې دنده درلوده او د انځر گل اکا نږدې ملگری هم وه، ډېر کلک ناروغه او د جلال آباد ښار د صحت عامې په روغتون کې، بستر شو.

انځر گل اکا و غوښتل د هغه پوښتنې ته، لار شي.

شپه يې په سوچونو تېره او سهار وختي له خوبه پاڅېد، لمړی يې اودس او بيا لمونځ يې په جمع ادا کړ.

کورته راغی، د سهار چای د څښلو نه وروسته د خان ډېرې ته لار او يوه گېډۍ د گلابو گلونو نه يې، جوړه او تازه لوڅې يې ترې تاوې کړې او بيا د جلال آباد ښار د موټر اډې پر خوا يې حرکت وکړ.

اډې ته ورسېد او په يوه کوشني بس کې، کښېناست.

بس ژر ډک او د جلال ښار پر لور يې حرکت وکړ.

ځنډ وروسته، ښار ته ورسېد.

بيا يې د هر کس نه، د صحتي عامې روغتون پټې، پوښتنه کوه.

په پوښتنو، پوښتنو يې، روغتون و موند.

روغتون ته، د ننه شو.

بيا يې د خپل دوست د بسترېدو ځای پوښتنه وکړه.

په خواړيو يې وموند.

د هغه تر کټ کښېناست او غورې (گپ، شپ) يې پيل کړ.

پوره يوه گړۍ يې ور سره خبرې وکړې.

د بناروالی کاریگر

.....
په خبرو کې، د روغتون مسول ډاکټر راغی او د انځر گل نه یې و غوښتل تر څو خبرې بندې او د ناروغانو د کوټې نه و وځي.

هغه خپل ملگری نه خدای پامانی واخیسته او د روغتون انگر ته لاړ.

اوا (هوا) توده وه.

هغه لاړ، د یوې ونې سیوري ته یې خپل ځادر اوار او پرې کښیناست.

ورو، ورو ونې ته نږدې او ډډ ته یې ډډه واچوه.

څو ډکيکې نه وې تېرې شوې چه یوه بل کس هم راغی.

انځر گل ته یې سلام واچوه.

انځر گل هم، د هغه سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا هغه، د انځر گل نه پوښتنه وکړه:

کولای شم، ستا تر څنگ ډډه واچوم؟

انځر گل و ویل:

هو!

کومه ستونځه، نه شته.

هغه هم خپل ځادر اوار او پرې کښیناست.

بیا د هغوي تر منځ خبرې، اتري پیل شوې.

دا سې سوچ کېده چې هغوی ډېر نږدې، خواره ملگری او کالونو نه

وروسته، سره یې لیدلي وي.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

هغه د کونړ و لایت اوسېدونکی او یوه ناروغ یې په روغتون کې بستری شوی و.

هغه هم د بدو حالاتو او جگړو نه، ناخوښی و او غوښتل یې جلال آباد ښار ته کډه وکړي.

د هغه ډېری خپلوان هم د کونړ نه، جلال آباد ښار ته کډه شوی، چا په حکومت او چا د ښار په بېلا بېلو سیمو کې لاس ګاډو باندې کار او بار پیل کړی او خپلې مزدورۍ یې کوي.

هغه هم هوډ درلود تر څو خپله ځمکه خرڅه او پر پیسويي څه کار و بار یا هټۍ جوړه کړي.

هغه هم د انځیر گل په شان د زدکړو سره مینه درلوده او غوښتل یې چې خپل اولادونه، په ښوونځي کې ګډ (شامل) کړي.

د هغوی په سیمو کې هم ښوونځي د وخت مجاهدينو له خوا، سوځول شوي او څه ښوونکي هم، وژل شوي وو.

انځیر گل هم د خپل د زړه خبرې د هغه سره ګډې او دواړه سره ملګري شوو.

انځیر گل هغه ته و ویل:

ته خو فضل د خدای ده، څه جایداد لرې.

هغه و پلورې او پر هغه به څه کارو بار، جلال آباد ښار کې، پیل کړې.

زه خو هېڅ، نه لرم.

د بناروالی کاریگر

.....

د پردې په کور کې، پروت یم.

د چوکې دهقان یم، لرګي ماتوم او د کلیوالو، مزدوري کوم.

کس و ویل:

سوچ مه کوه.

خدای مهربانه دی.

بیا یې انځر گل ته و ویل:

زما د تره زوی، د جلال آباد په بناروالی کې اداري مدیر دی.

که غواړې، زه به تاله هغه سره ور وپېژنم.

کېدای شي هغه تالته په دندې و ګماري.

انځر گل خوشحاله شو او هغه ته یې و ویل:

څه وخت کولای شوو، هغه د نږدې وګورو؟

هغه و ویل:

همداوس کولای شو، الته لار شوو.

هسې تر بناروالی پورې ډېره لار، نه ده.

په پښو به لار شو او په لارې کې به غورې هم و ګرو.

انځر گل و ویل:

سمه ده!

بیا کس و ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

پاڅې چې ځوو.

لمړۍ هغه کس پاڅېد، خپل څادر يې و ځانده او پر اوږه يې واچوه.
بيا انځرگل هم له ځايه پاڅېد، خپل څادر يې و ځانده او پر اوږه يې
واچوه.

بيا دواړه له ځايه روان او د روغتون نه، و وتل:

د پاڅه سړک په خوا، مخ پر لمر ختو يې حرکت و کړ.

څو دځيکۍ وروسته، الله ورسېدل.

د ښاروالۍ انگړ دروازې مخې ته ودرېدل.

الله يوه کس څارونکۍ و.

له هغوی يې و پوښتل:

چېرته او له چا سره مو کار دی؟

کس و ويل:

غورام د خپل تره زوی سره چې دلته اداري مدير دی، وگورم.

کس و ويل:

ستا نوم څه دی؟

کس و ويل:

ورته و وايه د تره زوی دې گل خان راغلی او غواړي له تا سره
وگوري.

د بناروالی کاریگر

.....

بیا کس انځر گل ته و ویل:

ته د چا سره کار لري؟

هغه و ویل:

زه د گل خان سره یم.

گل خان و ویل:

هو !

انځر گل زما سره دی.

بیا یې، هغوی ته و یل:

تاسو پر دې اوږدې څوکۍ کښېښئ.

زه به یوه څوک ومومم تر څو د ننه لاړ او د هغه نه د ننوتو اجازه واخلي.

هغوی و ویل:

سمه ده!

څو د کیځې تېرې شوې.

یوه کس چې د بناروالی کارکونکی و، غوښتل یې د دروازي نه د باندې و وځي.

کس و ویل:

ته اداري مدیر پیژني؟

د ښاروالۍ کاريگر

.....

کارکونکي، و ويل:

هو!

بيا کس و ويل:

کولای شي لار شي او اداري مدير ته و وايي چې د تره زوی دې گل
خان غواړي له تا سره وگوري؟

هغه و ويل:

هو!

سمه ده!

هغه لار او خو دکيکي وروسته، بېرته و راغی.

د هغه سره د اداري مدير چاچي هم دروازي ته راغی.

کس و ويل:

دوی کولای شي د چاچي سره د ننه لار شي.

بيا کارکونکی د دروازي نه د باندې او په خپلې موخي په سې لار.

گل خان د انځر گل سره ښاروالۍ ته د ننه شوو.

چاچي د مخه گل خان او انځر گل ورپه سې شوو.

لمړی هغوی د ښاروالۍ ودانۍ ته ننوتل، بيا د اداري مدير خونې
(دفتر) ته د ننه شوو.

د ننوتو سره سم، د ښاروالۍ اداري مدير له ځايه پاڅېد او د گل خان
سره يې روغېر وکړ.

د بناروالی کاریگر

.....
بیا گل خان، انځر گل یې خپل د تره زوی ته ور وپېژاند او هغه یې
خپل خوږ ملگری و بنود.

اداري مدیر هغه ته، بڼه راغلاست و وایه.

بیا یې هغوی ته پر څوکیو کښېناستو، بلنه ورکړه.

هغوی پر څوکیو کښېناستل.

اداري مدیر، چایچي ته و ویل:

میلمنو ته چای واچوه.

هغه هم دواړو ته چای په پیالو کې واچوه.

بیا اداري مدیر د خپلې مخې گوري (گري) غاب هغوی ته نږدې کړ.

هغوی د چای په څښلو پیل کړ.

اداري مدیر د خپل د تره زوی نه و پوښتل:

څنگه دېخوا دي، مخه وکړه؟

خیریت خو به وي؟

گل خان و ویل:

خیر او خیریت دی.

په روغتون کې مې یوه ناروغ درلود، د هغه پوښتنې ته تللی وم.

اداري مدیر و ویل:

هو!

د ښاروالۍ کاريگر

.....

هغه زه هم پېژنم.

څو ورځې د مخه، زه هم د هغه پوښتنې ته، تللی وم.

خدای دې هغه ژر روغ کړي.

گل خان زیاته کړه.

ما د خپل یوه پخواني ملگري انځرگل سره ولیدل کوم چې تر ونې لاندې ناست و.

انځر گل ډېر ښه سړی دی او د بهسودو په ولسوالۍ کې د یوه خان په کور کې ژوند کوي.

هغه کوښښ کاوه چې پر خپلو اولادونو سبق و وایي، خو د بده مرغه په سیمې کې نا خوالې ډېرې او ښوونځي وسوځول شوو.

انځر گل اوس نا هیلی دی.

ما ورته و ویل:

ښه به دا وي چې په ښار کې کوم کار و مومي او پر اولادونو دې سبق و وایي.

هغه و ویل:

زه په کلي کې، د یوه خان په کور کې اوسېږم، کوم چې د هېواده د باندې ژوند کوي.

کومه پوله او پټی هم نه لرم، چی یې وپلورم او په ښار کې کوم کارو بار پرې وکړم.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

زما په یاد راغی، چې ته په ښاروالۍ کې دنده تر سره کوي، گوندې
کومه مرسته دې تر لاسه شي چې د انځر گل سره وکړي او دی دلته
د اجیر په توگه وگماري.

هغه و ویل:

مونږ کاريگرو ته اړتیا لرو.

انځر گل به دا ټیټه تنخوا او شاقه کار سره موافقه وکړي؟

انځر گل و ویل:

هو!

بله لار، نه شته.

بیا انځر گل و پوښتل:

څه کارونه به تر سره کړم؟

اداري مدیر و ویل:

ته به د ورځې له خوا د نور کاريگرانو سره ښار او کوڅو کې گرځي
او د ښار صفایي به کوي.

هغه و ویل:

سمه ده!

تنخوا به یې څو افغانۍ وي؟

هغه و ویل:

تنخوا یې پوره ۳۵۸ افغانۍ ده.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

اداري مدير زياته كړه:

د كار پيل يې سهار اته بجې او تر مازيگر څلورو پورې به كار كوي.

د پنجشنبې ورځ د كار موده تر يوې بجې پورې ده، همدا راز د جمعې ورځ عمومي رخصتي ده.

هيڅوك كار نه كوي.

انځر گل ډېر خوشحاله شو.

اداري مدير ته يې و ويل:

زه نن بېرته كور ته ځم او د خپلې ښځې او ماشومانو سره خبرې كوم.

سبا به بيا، ستا حضور ته راشم.

اداري مدير و ويل:

سمه ده!

هر كله دې چې خوښه وي.

انځر گل او گل خان د اداري مدير نه مننه وكړه او هغه ته يې كوروداني و ويل.

بيا گل خان، انځر گل له ځايه پاڅېدل او اداري مدير ته يې و ويل:

اوس غواړو بېرته خپلو كورونو ته، ستانه شوو.

اداري مدير هغوی ته د شپې د اوسېدو ست وكړ.

هغوی بيا د اداري مدير نه مننه وكړه او ويې ويل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....
مونږ په کورونو کې د شپې پاتې کېدو، څه نه دي ويلي، نو ځکه
غواړو وختي حرکت وکړو.

اداري مدير و ويل:

سمه ده!

څرنگه چې مو خوښه وي.

بيا هغوی د اداري مدير سره خدای پاماني وکړه او د ښاروالۍ ودانۍ
نه، و وتل.

ځنډ وروسته د ښاروالۍ انگر نه د باندې شوو.

انځر گل د خپل نوي ملگري نه ډېره، ډېره مننه وکړه او ويي ويل:

ستا لاره لرې ده.

راځه شپه له ما سره وکړه.

گپ، شپ به ولگوو.

سبا به وختي د سهار د لمانځه نه وروسته، چای وڅښي بيا به خپل
کور ته لاړ شي.

گل خان و ويل:

مننه کوم.

ما هم د ستا په شان په کور کې څه نه دي ويلي.

بيا به ټول په سوچ (تشویش) کې شي.

ښه به دا وی چې زه هم، لاړ شم.

د بناروالی کاریگر

.....

بیا دواړه د بهسودو اډې خوا ته، روان شوو.

انځر گل خپله پټه گل خان ته ورکړه او هغه هم په یوه کوشنی کاغذ کې په یوه کس ولیکه او د واسکت جب ته یې د ننه کړه.

بیا گل خان د خپلې ولسوالې او کلي پټه هم انځر گل ته ورکړه او د هغه یې و غوښتل چې کونړ (کنړ) ته راشي او د کنړ د ښکلا نه خوند واخلي.

انځر گل و منه او گل خان ته یې و ویل:

سمه ده!

مننه کوم!

حتمي، یوه ورځ به درشم او شپه به له تا سره وکړم.

بیا یې سره خدای پاماني واخیسته او هر کس خپلې موخې په سې روان شوو.

انځر گل د بهسودو موټرو اډې ته ورسېد.

هغه د یوه روسي جیب موټر سر ته و خوت، څادر یې کېښود او په خپله پر هغه کېناست.

زنانه ټول د جیب موټر د ننه وو.

څه نور نارینه هم، موټر ته وختل.

موټر ډک او بهسودو لور یې حرکت وکړ.

هغه د بلند غر بازار نه تېر شوه او په یوې سیمې کې چې د سپین جومات په نوم یادېده له موټر نه کوز او خپل کور خوا ته، روان شو.

د بناروالی کاریگر

.....

په شنو فصلونو او پټو کې یې مزل وکړ.

بیا کلي ته ورسېد.

کور دروازه خلاصه وه.

کور ته د ننه شو او برنډې خوا ته لاړ، چېرې چې د پاسه یې څپره او پر سر یې د انگورو تاک ښکلي لښتي ښکارېدې.

د څپرې لاندې یوه کټ پروت و.

انځر گل کټ ته نږدې او پر هغه کښېناست.

د ښځې یې ورته پام شو.

د کوټې نه را ووته.

هغه ته یې ښه راغلاست و وایه.

بیا یې هغه نه د ناروغ پوښتنه وکړه.

انځر گل و ویل:

هغه اوس ښه و.

بیا ښځې یې و ویل:

ته لږ دمه وکړه.

زه به درته شین چای راوړم.

هغه و ویل:

خیر اوسې.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

زه هم نن ډېر ستړی شوی يم.

ښځه يې د تناره کوتې ته لاړه، تر څو چای واېښوي (دم کړي)

په دې وخت کې يې زوی د باندې نه راغی، کوم چې غولکه يې په غاړه او يوه حلاله کړې مرغې يې هم په لاس کې وه.

پلار ته نږدې شو او هغه ته يې سلام ورکړ.

پلار يې هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ويل.

بيا يې و پوښتل:

توله ورځ، چېرې وي؟

هغه و ويل:

د باندې وم.

گوره!

يوه مرغۍ مې هم، و وېشته.

بيا د کچکول پلار راته حلاله کړه، که نه دا به هم مرداره شوې وه.

پلار يې ورنه پوښتنه وکړه:

ډوډۍ ته، راغلی وي؟

هغه و ويل:

نه!

بيا پلار يې و پوښتل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

ښه به وړی شوی یې؟

هغه و ویل:

نه!

ما سهار وختي له ځانه سره، جواړی اخیستی و.

کوم وخت چې وړی شوم هغه مې وخوړ او بیا وروسته ویالې(بیالې)
ته لارم او څو غلپه اوبه مې هم ورپه سې وڅښې.

اوس مې زړه ته، څه نه کېږي.

بیا زوی یې غولکه له غاړې را و وېسته.

اخوا، دېخوا د ونو څانگو ته په کتلو یې پیل کړ.

خوشبېي وروسته یې مشره لور هم راغله.

هغه هم د باندې وه.

پلار ته، نږدې او هغه ته یې سلام ورکړ.

هغه هم د هغې سلام ته، و علیکم و ویل:

بیایې د هغې نه هم پوښتنه وکړه:

ته چېرې وې.

هغې و ویل:

ما په کلي کې د خپلو همزولو سره، لوبې کوي.

نن مې بله لوبه چې پنجاق نومېږي، هم زده کړه.

د بناروالی کاریگر

.....

په دې خبرو کې ښځې یې، چای راوړ.

چای یې په پیالي کې واچوه او د خپل مېړه مخې ته پر ځمکه کېښود.
بیا یې د گوري (گري) غاب هغه ته، نږدې کړ.

مېړه یې وویل:

ماشومانو ته هم پیالي راوړه.

هغې وویل:

هله لورکې!

تولې پیالي راوړه چې په گډه سره چای و څښو.

لور یې وویل:

سمه ده!

هغه د تناره کوټې ته لاړه او څه ځنډ وروسته پیالي یې په مجمې کې
ایښې وې، راوړې.

بیا یې د پیالو مجمه پر ځمکې کېښوده.

مور یې چایجوش واخیست او د چای په وېش یې پیل کړ.

بیا یې خپلې مشرې لور ته وویل:

پیالي و ویشه!

هغې وویل:

سمه ده!

د ښاروالۍ کاريگر

.....

هغې هم د مور د وينا سره سم د پيالو، پر وېش پيل کړ.

بيا موريې خپل مېړه ته وويل:

مشره لور مو اوس کولای شي اوږه لامده کړي.

زه ورته کالۍ مينځل او پخلۍ هم ور يادوم.

هغې و ويل:

هو پلاره!

مور مې رېښتيا وايي.

زه غواړم د پخلي او اوږو لمدلو تر څنگ، خامک او کالۍ گنډل هم زده کړم.

پلار يې و خنډل او ويې ويل:

که خدای کول، ته به، ښوونځي ته هم لاړه شي.

هغې و ويل:

زمونږ ښوونځی خو سوځول شوی دی.

پلار يې و ويل:

هو!

زه کوبښن کوم چې ښار ته لاړ او الته څه کاروبار وکړم.

پيسې وگټم او په ښار کې کوم کرایي کور و نیسم.

بيا ښځې يې و ويل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

په ښار کې ژوند گران دی.

هر څه په پیسو دي.

دلته خو، خس پیدا کېږي.

په بوتو هم کولای شو، تنور تود او پخلی وکړو.

اوبه هم پرېمانه دي.

پور هم، اخیستی شوو.

انځر گل و ویل:

ستا خبرې سمې دي.

ته پوهېږې چې نن څه پېښ شو؟

هغې و ویل:

نه!

زه خو نه بزرگه نه يم او نه کومه ولي.

ته راته و وایه چې څه پېښ شوي دي.

هغه هم ټولو ته، کیسه پیل کړه.

هغوی هک پک شوو.

ټولو ته، پر زړه پورې زېږی و.

هغوی خوشحاله شوو.

بیا ښځې یې و ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

تگ او راتگ به څنگه کوي؟

د موټرو کرایه هم لوړه ده.

هغه و ویل:

که کار وشو، زه به یوه بایسیکل و پېرم.

ښځې یې و پوښتل:

ته په بایسیکل پوهېږي؟

هغه و ویل:

نه!

بیا ښځې یې و ویل:

بیا څرنګه پر بایسیکل د ولسوالۍ نه ښار ته ځي.

انځر گل و ویل:

خدای مهربانه دی.

دومره شیان مې چې یاد کړي دي، بایسیکل به هم یاد کړم.

ښځې یې زیاته کړه:

مونږ خو بایسیکل نه لرو.

یوه خر لرو چې هغه هم په پښه ګود (ګډ) دی.

انځر گل، سور اوسپلی و باسه او ويی ویل:

د رحمن با با شعر دي اورېدلی دی؟

د ښاروالۍ کاريگر

.....

هغې و ويل:

کوم شعر؟

انځرگل و ويل:

چې غوتې په سې وهې په لاس به درشي
چا وپيل چې په درياب کې گوهر نشته

څو ورځې تېرې شوې.

انځر گل بيا جلال آباد ښار ته لاړ.

د رسېدو سره سم ښاروالۍ اداري مدير خونې (دفتر) ته لاړ.

د اداري مدير سره يې ستړي مشې و کړه.

بيا اداري مدير، هغه ته بلنه ورکړه تر څو پر څوکۍ کښېښي.

هغه هم پر څوکۍ کښېناست.

بيا اداري مدير د هغه نه و پوښتل:

کور کې دې مشوره وکړه.

انځر گل و ويل :

هو!

د ټولو خوښه ده.

بيا اداري مدير کاغذ واخيست.

له جبه يې کلم و باسه.

په خپل کلم (قلم) يې، هغه ته عريضه و ليکه.

د عريضې په پای کې يې د هغه د غټې گوتې نښه واخيسته او هغه

ته يې و ويل:

ته دلته کښېښه زه به ستا عريضه ښاروال صيب ته وړاندې او د

هغه نه به ستا د مقرري امر واخلم.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

انځرگل و ويل:

سمه ده!

بيا يې خپل چايچي ته و ويل:

انځرگل ته يوه پياله چای راوړه.

چايچي و ويل:

سمه ده!

دستي به يې راوړم.

اداري مدير له خونې و وت او د ښاروال دفتر خوا روان شو.

چايچي هم انځر گل ته تود شين چای راوړ.

د گوري (گري) کوشنۍ چکۍ يې له جبه و وېسته او په لاسو نو يې ماته کړه.

يوه ټوټه يې د انځر گل مخې ته، پر کوشنۍ کاغذ کېښوده.

انځر گل پر چای څښلو پيل کړ.

د هر غلپ مخکې به يې کوشنۍ ټوټه کړه په غاښو ماتوه او بيا وروسته به يې چای پسې څښه.

څو دځيکې لا نه وې تېرې شوې چې اداري مدير بېرته راغی او انځر گل ته يې مبارکي و وېله.

په دې وخت کې نورو کارکونکو د اداري مدير نه وپوښتل:

د څه شي مبارکي؟

د ښاروالۍ کاريگر

.....

سپينه يې و وايه، چې مونږ هم پوی شوو.

هغه و ويل:

انځر گل سر له نن څخه، زمونږ سره د ښار د تنظيم کاريگر په توگه وټاکل شو.

تولو په يوه غږ، هغه ته مبارکي و ويله.

انځر گل هم د هغوی نه مننه وکړه.

بيا اداري مدير انځر گل ته و ويل:

ته اوس کولای شې کور ته لاړ شې.

سبا د اتو بجو نه مخکې دلته راشه او خپله تذکره دې هم راوړه.

انځر گل و ويل:

سمه ده صيب!

د چای پياله يې توله وڅښه او له ځايه پاڅېد.

د اداري مدير نه يې خدای پامانی واخيسته او د ښاروالۍ د ودانۍ نه و وت.

د ښاروالۍ په انگر کې يې څو کاريگر وليدل چې جارو گانې يې په لاسونو او اخوا دېخوا په صفا کارۍ بوخت وو.

انځر گل د هغوی څنگ ته، لاړ.

سلام يې ورکړ.

هغوی هم د انځرگل سلام ته، و عليکم و ويل.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

بيا يې و پوښتل:

د ستاسو کار خو به سخت نه وي؟

هغوی و ويل:

نه!

څه سختي لري.

آسانه او زنانه کار دی.

بيا يې انځر گل ته و ويل:

څنگه دي دا پوښتنه وکړه؟

لکه چې باشي مقرر شوی يې؟

هغه و ويل:

نه!

زه هم د ستاسو په شان د ښار د صفا کار په توگه دندې کې گډ
(شامل) شوم او سر له سبا نه به، خپل کار پيل کړم.

هغوی هم انځر گل ته مبارکي و ويله.

انځر گل خوشحاله او د هغوی نه يې مننه وکړه.

بيا يې د هغوی نه و پوښتل:

ټوله ورځ پر جارو اخته ياست او يا کومه بله دنده هم تر سره رسوئ.

هغوی و ويل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

د صفا کاري کارونه خورا ډېر دي.

لکه:

ويالو کيندنه، د کثافاتو ټولونه، لاس گاډ کي د کثافاتو لېږدونه، جابرو او داسي نور کارونه.

انځر گل و پوښتل:

زه ياد شوي کارونه سر ته، رسوی شم؟

هغوی په خدا شوو او ويي ويل:

ته هم عجيبه سړی يې.

داسي کارونه ماشومان هم تر سره کوی شي.

ته خو ځوان سړی يې او بايد غر هم چپه کړي.

انځر گل په خدا، د هغوی نه يې خدای پاماني واخيسته او د ښاروالۍ د انگر نه د باندې شو.

بيا يې له ځانه سره و ويل:

اوس خو دي مصرف کړی او د موټر کرایه دي ورکړې ده.

ښه به وي چي ملگری دي هم و ويني، بيا به په کراره (قراره) کور ته ستون شي.

ورو، ورو مخ پر روغتون يې حرکت وکړ.

ځنډ وروسته، روغتون ته ورسېد.

انگر ته د ننه شو.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

ويي غوښتل چې د روغتون ودانۍ ته هم د ننه شي.

د روغتون د ودانۍ دروازي مسول کس هغه ته و ويل:

چېرې ځي؟

انځر گل، و ويل:

د ملگري پوښتنې ته، ځم.

کس و ويل:

اوس د ډاکټرانو د ليدنې وخت دی.

د ننوتو اجازه نه شته.

انځر گل و ويل:

زه د لرې ځای نه، راغلی يم.

کس و ويل:

اوس امکان نه لري.

الته د ونې لاندې کښېنه، د ډاکټرانو ليدنه چې خلاصه شوه، زه تا ته غږ کوم.

بيا به ژر د خپل ملگري نه ليدنه وکړي.

انځر گل، و ويل:

سمه ده!

هغه د ونو خوا، روان شو.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

او کس ته يې و ويل:

زه تر هغې غټې ونې لاندې کښېښم، د ډاکټرانو ليدنه چې خلاصه شوه
ما ته غږ کړه چې خپل دوست و وينم.

بيا به خپل کور ته، روان شم.

کس و ويل:

سمه ده!

انځرگل ونې ته نږدې شو، څادر يې پر ځمکه اوار او خپله پرې
کښېښاست.

هغه په سوچونو کې ډوب شو.

له ځانه سره يې و ويل:

اوس خو په دندې و گمارل شوي.

تگ او راتگ به دې څنگه شي؟

کله به يې ويل:

د سهار لمانځه نه وروسته حرکت وکړم، تر اتو بجو پورې رسېدې
شم.

بيا به يې له ځانه سره و ويل:

د موټر کرایه به څنگه شي؟

بيا به يې و ويل:

بايسیکل به له کوم ځای او څرنگه به يې زده کړم؟

د ښاروالۍ کاريگر

.....

په سوچونو کې ډوب و.

کس تر خوا يې راغی او انځر گل ته يې و ويل:

څه په سوچو نو کې ډوب يې؟

ژر شه خپل ملگری دې و وینه او بېرته و وځه چې ډاکټران په غصه کېږي.

د ناروغانو د ليدنې وخت د غرمې دولس بجو نه تر ماسپښين پورې پورې او بيا وروسته د څلور بجو نه وي.

انځر گل له ځايه پاڅېد.

خپل ځادر يې و ځانده او اوږې ته يې واچوه.

بيا چاپک، چاپک د کس په سې روان شو.

د روغتون ودانۍ ته د ننه او د خپل ملگري خونې ته ننوت.

ملگری يې بیده وه.

ورو، ورو د هغه کټ ته نږدې شو او هغه يې وخوزاوه.

ملگری يې وپښ شو او د هغه سره يې روغېر وکړ.

بيا يې د هغه سره لنډه مرکه هم وکړه.

په دې وخت کې يوه ډاکټر راغی او انځر گل ته يې و ويل:

ژر سه د خونې و وزه.

اوس د ليدنې وخت نه دی.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

انځر گل و ويل:

زه دېل ولايت نه راغلی او نه شم کولای تر غرمې پاتې شم، بيا پر
ما ناوخته کېږي.

ډاکټر و ويل:

پوی شوم.

اوس خو دې خپل دوست وليد.

کولای شي د خونې و وځي.

انځر گل و ويل:

سمه ده !

اوس به و وځم.

بيا يې د خپل ملگری سره خدای پاماني وکړه او د روغتون د ودانۍ
نه د باندې شو.

لمړی د روغتون انگر بيا د هغه ځای نه هم ووت او د بهسودو موټرو
اډې خوا ته، روان شو.

غرمه نږدې او هغه ډېر وږی شوی و.

اوا لږ توده وه.

څادر يې په سر واچوه او گامونه يې گړندي کړل.

ورو، ورو اډې ته، نږدې شو.

د سيمې موټر ته يې ځان ورساوه.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

په موټر کې څو کسان ناست و.

يوه گړۍ تېره شوه.

موټر پک شو، او مخ پر بهسودو يې حرکت وکړ.

ماسپښين خپل کور ته ورسېد او د نن ورځې تېره شوې کيسه يې خپلې کورنۍ سره شريکه کړه.

ټول خوشحاله شوو.

شپه يې په سوچونو پيل او بيا وروسته بیده شو.

سهار وختی له خوبه پاڅېد.

لمړی يې اودس او بيا د جمع له پاره جومات ته لاړ.

د لمانځه ادا کولو نه وروسته بېرته کورته راغی، يوه ډوډۍ، يوه غوټه پياز او لږ مالګه يې په يوه دسمال کې تاوه او غوټې کړه.

بيا يې له ځانه سره واخيسته او د کور نه د باندې شو.

په مندو، مندو ځان يې پوخ سړک ته ورساوه او د موټر په انتظار شو.

موټر ورسېد او انځر گل هم موټر ته وخوت.

ځنډ وروسته ښار ته ورسېد.

لمر نوی مخ پر ختو و.

د يوه کس نه يې پوښتنه وکړه:

څو بجې دي؟

د ښاروالۍ کاريگر

.....

کس و ويل:

گرۍ (ساعت) نه لرم.

بيا يې د بل او بل نه پوښتنه وکړه.

تر څو يوه کس يې پيدا کړ چې گرۍ يې درلوده.

هغه ورته و ويل:

سهار پاو باندې شپږ بجې دي.

انځر گل خوشحاله شو.

ورو، ورو مخ پر ښاروالۍ روان شو.

د اډې نه تر ښاروالۍ پورې پنځلس دكيكي، په پښو مزل و.

انځر گل پوره شپږ نيمې بجې ښاروالۍ ته ورسېد.

د ښار والۍ انگر دروازه تړلې وه.

انځر گل لمړۍ کس و چې ښاروالۍ ته ورسېد.

دروازه يې وټکوه.

د ښاروالۍ امنيتۍ ساتونکي دروازه خلاصه او د هغه نه يې پوښتنه وکړه:

څوک او د چا سره دې کار دی؟

انځر گل و ويل:

زه د ښار والۍ نوي کاريگر يم.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

ساتونکي و پوښتل:

نوم دې څه دی؟

هغه و ویل:

نوم مې انځر گل دی.

بيا ساتونکی له جب نه خپل لیست و باسه او د نومونو په لوستلو يې پیل کړ.

لیست يې تر پایه ولوست مگر د انځر گل نوم يې په لیست کې و نه موند.

انځر گل ته يې و ویل:

و ښه!

ستا نوم په لیست کې نه شته.

انځر گل، و ویل:

زه پرون په دندې گمارل شوی یم.

کېدای شي زما نوم يې له هېره وتی وي.

ساتونکي و ویل:

کېدای شي.

ښه به دا وي چې اداري مدیر تر راتگه د دروازي تر اړخ انتظار وباسي.

انځر گل و ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

سمه ده!

اداري مدير ما پېژني.

بيا ساتونکي دروازه وتړه او انځر گل دروازي تر څنگ د باندې
څادر واچوه او پرې کښېناست.

گرۍ اووه، بيا پاو باندې اووه، اووه نيمۍ او بيا پاو کم اته بجې شوې.
د ښاروالۍ کارکونکو پر راتگ پيل کړ.

يوه به بل پسې رسېدل او انگر ته، د ننه کېدل.

څو دکيکي نورې هم تېرې شوې.

د لرې يې اداري مدير وليد چې ښاروالۍ خوا روان دی.

انځر گل ډېر خوشحاله شو او له ځايه پاڅېد.

اداري مدير ښاروالۍ انگر دروازي ته ورسېد.

انځر گل هغه ته سلام ورکړ.

هغه هم د انځر گل سلام ته، وعلیکم و ويل.

بيا اداري مدير انځر گل ته و ويل:

لکه چې وختې راغلی وي؟

انځر گل و ويل:

پوره بشپړ نيمې بجې دلته ورسېدم.

د ننوتو اجازه مې، تر لاسه نه کړه.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

ځکه، زما نوم په لیست کې نه و.

اداري مدیر و ویل:

ستونزه نه شته.

نن به یې په لیست کې ګډ کړم.

بیا یې انځر ګل ته و ویل:

راځه!

نن زما سره د ننه او سر له سبا کولای شې یواځې هم د لیست سره سم ښاروالۍ ته د ننه شې.

انځر ګل د اداري مدیر نه مننه وکړه.

اداري مدیر مخکې او انځر ګل هم ور په سې شو.

دواړه د اداري مدیر خونې (دفتر) ته د ننه شوو.

انځر ګل ته یې و ویل:

الته پر څوکۍ کښېنه تر څو د صفا کارانو مشر راشي، ته سر له ننه مېلمه نه، بلکه د ښاروالۍ کاريگر یې.

څو ډکيکې نه وې تېرې شوي چې د صفا کارانو مشر ورسېد.

د روغېر نه وروسته یې هغه ته انځر ګل ور وپېژاند.

هغه انځر ګل ته و ویل:

راځه!

د ښاروالۍ کاريگر

.....

زما خونې (دفتر) ته لاړ شوو.

انځر گل له ځايه پاڅېد او د صفا کارانو مشر سره د هغه کوټې ته ننوت.

الته ډېر کسان او کاريگرانو شتون درلود.

انځر گل يې په يوه گروپ کې گډ او د گروپ د مشر نه يې و غوښتل تر څو هغه د حاضري، دندو او اړوندو سيمو سره بلد کړي.

د گروپ مشر د هغه نوم يې د خپل په لايست کې گډ(شامل) کړ.

بيا يې د هغه نه وپوښتل:

لاس گادېې سره خوشحاله يې که د بېلچې سره.

هغه و ويل:

زه لاس گادې نه شم چلولی.

ښه به دا وي چې ما ته بېلچه راکړې، تر څو پر هغې کار وکړم.

بيا د گروپ مشر خپلو غړو ته و ويل:

راځئ چې گودام (ډيپو) لاړ شوو.

هغوی ټول گودام ته لاړل.

هر کس د پخوانيو لايستونو پر بنسټ خپل د کار وسايل يې واخيستل او لرې ودرېدل.

بيا د گروپ مشر وړاندې او مسول کس ته يې و ويل:

انځر گل زمونږ نوی کاريگر دی.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

هغه ته بېلچه ورکړه.

د گودام (ډيپو) مسول د هغه نوم په سي بېلچه وليکه او هغه ته يې وويل:

هر سهار د خپلو ملگرو سره راځه او بېلچه اخله، بيا مازيگر مخکې د رخصتۍ نه، هغه بېرته، دلته راوړه.

هغه و ويل:

سمه ده!

انځر گل پر خپل کار پيل کړ.

هغه پر کار مين و.

د ټولو نه به وختي دندې ته، ته او تر پايه به يې، کار کاوه.

پر لږ وخت کې، په ټولو باندې گران شو.

مياشت پوره او هغه خپله لمړنۍ تنخوا واخيسته.

هغه ډېر خوشحاله شو.

هغه په کلي کې هم، لږ لږ کار کاوه.

د پخوا په شان به يې لرگي ماتول.

د غنمو او شولو لو به يې کاوه او په دوبي کې به يې د شولو نيال هم کاوه.

هغه د خپل تگ راتگ د اسانتيا له پاره يوه کارولشوی (دوبيم لاس) بايسیکل واخيست.

د بناروالی کاریگر

.....

د ټولو پیسو ورکولو وس یې، نه درلود.

څه پیسې یې ورکړې او د بایسیکل خاوند ته یې وویل:

څنگه چې پوهېږي، زه یوه غریب سړی یم.

د بایسیکل ټولې پیسې نه شم ورکولای.

نورې به یې در ته په قسط درکړم.

د بایسیکل خاوند ومنه او هغه ته یې وویل:

لږ، لږ پیسې دې چې په لاس درغلې، ما ته یې راکوه.

انځر گل و ویل:

سمه ده!

هغه بایسیکل واخیست او د موټرو اډې خوا روان شو.

بایسیکل یې د انډل نه نیولې، کله به ترې یوې خوا او کله به ترې
بلې خوا، ته، ته.

ځینو کسانو به ورته ویل:

څه بایسیکل له ځانه سره کشکاري، پر هغه سپور شه.

هغه به ویل:

دا مې نوی اخیستی دی.

زما بایسیکل چلول یاد، نه دی.

بیا به خلکو ویل:

د بناروالی کاریگر

.....

د څه د پاره دې اخیستی دی؟

هغه به ځواب ورکاوه او ویل:

غواړم بایسیکل یاد او پر هغه دندې ته لاړ او بېرته کور ته لاړ شم.

انځر گل بایسیکل په ستونزو سره تر اېږ ورساوه.

بیا یې د موټر په جنگله، کېښود او په ځادر یې کلک و تار.ه.

ځنډ وروسته موټر ډک او حرکت یې وکړ.

خپلې سیمې ته نږدې یې پرچلونکي، غږ کړ.

کوزپړی.

چلونکي و ویل:

سمه ده!

موټر غاړې ته کړم.

چلونکي موټر غاړې ته کړ او بیا یې انځر گل ته و ویل:

اوس کولای شې له موټره کوز شې.

انځر گل له موټره کوز او چلونکي ته یې و ویل:

لږ صبر وکړه چې بایسیکل مې هم کوز کړم.

چلونکي، و ویل:

سمه ده!

د ښاروالۍ کاريگر

.....
کوم وخت دې چې بايسیکل کوز کړ پر ما غبرکړه چې حرکت و کړم.

انځر گل و ويل:

سمه ده!

زه غبر کوم.

انځر گل خپل بايسیکل د موټر له جنگلي کوز کړ.

د موټر کرایه يې ورکړه او خپلې موخي په سي، روان شو.

هغه په خوشحالي سره خپل کور ته لاړ.

ما شومانو يې هم د بايسیکل په لیدو سره خوشحاله شوو.

هغه د کلي ځوانانو نه مرسته وغوښته چې د هغه سره د بايسیکل په یادولو کې مرسته وکړي.

هغه به سهار وختی په پولو کې بايسیکل یاداوه.

مياشت تېره شوه.

هغه څه ناڅه بايسیکل یاد کړ.

لمړی به يې په پولو ځغلاوه او بیا وروسته، سړک ته راوا ته.

مياشت بله هم تېره شوه او هغه په بايسیکل چلولو پوی شو.

بیا به هغه پر بايسیکل باندې، دندې ته، ته او راته.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

هغه به هره ورځ کوبښن کوه چې جلال اباد ښار کې، کوم وړيا کور د اوسېد له پاره و مومي، تر څو خپل ماشومان هم الله يوسي او پر هغوی ښوونځی و وايي.

وختونه تېر شوو مگر هغه و نه توانېد چې کوم کور ومومي.

په سيمې کې حالات نور هم مخ په وړاندېدو شوو.

انځر گي ته تگ راتگ ستوزمن شو.

ټول پوهېدل چې هغه په ښاروالۍ کې (حکومت) کې دنده تر سره کوي.

د هغه سوچونه (تشویش) ورځ تر بلې ډېرېده او بېرېده چې د وخت مجاهدين هغه د حکومتي دندې په ترڅ، و نه وژني.

خان په کابل کې هم، کور درلود.

هغه د خان سره اړيکه ټينگه کړه او د هغه يې وغوښتل چې د کابل کور د هغه په واک کې ورکړي.

خان هغه ته و ويل:

زه کومه ستونزه نه لرم.

ته کولای شي الله لار او و وسپري.

په کابل کې ژوند ډېر گران او هر څه په پيسو دي.

د تگ نه مخکې بايد کوم کار و مومي، بيا الله لار شي.

انځرگل و ويل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

سمه ده!

زه غواړم د جلال اباد ښاروالۍ نه ځان کابل ښاروالۍ ته تبدیله کړم.

خان و ویل:

ستا خوښه!

څو ورځې تېرې شوې.

هغه د اداري مدیر نه د تبدیلی لیک تر لاسه کړ او پر سبا یې کابل ښار ته لاړ.

الله د کابل ښاروالۍ اړونده کس ته یې لیک و بنوده او خپل د زړه خبرې او پلانونه یې، ور سره گډ کړل.

د هغه هم پر انځر گل زړه وسوزېد.

هغه ته یې و ویل:

زه کولای شم چې ستا د پاره هغه دنده دروسپارم کومه دې چې په جلال آباد کې درلوده.

انځر گل و پوښتل:

تنخوا یې څومره ده؟

کس و ویل:

حکومتي تنخوا، یوه شان ده.

څو کاله چې تېر کړې، بیا به یې څه لوړه کړم.

انځر گل مننه وکړه او ویې ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

کله پر دندې پیل کولای شم.

کس و ویل:

دوې ورځې وروسته راشه او پر دندې دې پیل کړه.

هغه د کس نه خدای پامانی واخیسته او د ښاروالۍ د ودانۍ نه و وت
او خان د کور پټي خوا روان شو.

د خان کور د کابل ښار په اوسنۍ شپاړسمې سیمې (ناحې) کې شتون
درلود.

کور یوه پور او د اومو خښتو او خټو نه په یوه انگر کې، جوړ شوی
و.

انځر گل کور، په ډېرو پوښتنو و موند.

کور بند او کیلی یې د گاوند سره وې.

د گاوند کور دروازه یې وټکوه.

یوه ماشوم دروازې ته راغی او دروازه یې خلاصه کړه.

انځر گل و ویل:

کور کې کوم مشر نارینه شته؟

الک ځواب ورکړ:

هو!

پلار مې په کور کې دی.

انځر گل و ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

پلار ته دې غږ کړه!

الک و ويل:

سمه ده!

څو دځيکي وروسته د الک پلار دروازې ته راغی، دروازه يې خلاصه او يوه نا پېژند کس يې تر سترگو شو.

انځر گل هغه ته سلام ورکړ.

کس هم د هغه سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا يې د انځر گل نه پوښتنه وکړه:

د چا سره دې کار دی؟

انځر گل خپل ځان ور وپېژاند او د هغه يې و غوښتل چې د کور کيلۍ هغه ته وسپاري.

کس د انځرگل نه د خان په هکله پوښتنې وکړې او انځر گل هم هغه ته رټ ځوابونه ورکړل.

په پای کې، کس و ويل:

سمه ده!

کولای شي خپله کډه راوړي.

زه به کيلۍ په کور کې پرېږدم، کوم وخت چې راغلي، هغه به واخلي.

د ښاروالۍ کاريگر

.....
انځر گل مننه وکړه او د هغه نه يې خدا پاماني واخيسته او د ننگر ها
د موټرو اډې پر لور يې حرکت وکړ.

ماسپښين ناوخته په موټر کې کښېناست او ماسخوتن ناوخته، جلال
اباد ښار ته ورسېد.

شپه يې د خپل ملگري کوم چې يې په گروپ کې دنده تر سره کوه،
تېره کړه.

سبا خپلې دندې ته لار او د اداري مدير خونې (دفتر) ته ننوت.

په خوشحالۍ سره يې سلام ورکړ.

هغه د انځر گل سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا يې ترې پوښتنه وکړه:

کابل ته تللی وي؟

انځر گل خپله تېره شوې کيسه هغه ته په لنډه توگه بيان کړه.

اداري مدير هم ډېر خوشحاله شو او انځر گل ته يې و ويل:

ښه شو چې ستا کار وشو.

الله امن دی، ښار دی، کارونه هم ډېر دي.

ته کولای شي د رسمي دندې نه وروسته، کوم بل کار هم وکړي.

انځر گل و ويل:

سمه ده!

مننه کوم، توکل پر خدای.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

بيا اداري مدير وپوښتل:

کله کډه باروي؟

هغه و ويل:

سبا، له خيره.

بيا اداري مدير هغه ته و ويل:

نن خپلې دندې ته دوام ورکړه، لږ وختي راشه او اخيستي وسايل دې ډيپو چي ته وسپاره.

هغه و ويل:

سمه ده!

لږ ځنډ وروسته د دفتر نه و وت او د خپل گروپ کاريگرو سره يوه ځای او سيمې ته لاړل.

ماسپينين وختي راغی او خپل ټول وسايل يې د ښاروالۍ ډيپوچي ته تسليم کړل.

بيا يې د اداري مدير او نورو کسانو نه خدای پاماني واخيسته او خپل کور ته روان شو.

کور کې يې کيسه ټولو ته بيان او د کابل د دندې او ژوند پيل يې مبارکي و ويل.

کورنۍ يې هم ډېره خوشحاله شوه.

بيا انځر گل و ويل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....
سهار وختي وروسته له لمانځه نه، کالي ټول او زه به څو خره د
گاونډيانو نه راولم تر څو کالي پرې بار او تر پاڅه سړک پورې يې
ورسو.

ټولو و ويل:

سمه ده!

شپه تېره شوه.

سهار ټول وختي له خوبه پاڅېدل، لمونځونه يې ادا کړل او بيا د کاليو
پر ټولولو بوخت شوو.

انځر گل هم د گاونډيو کورونو نه دري خر راوستل، کالي يې پرې
بار او کلک و تړل.

د چرگانو پښې يې وتړې او هغه يې هم د کاليو پر سر کېږي.

د گاونډيانو سره يې خدای پامانی وکړه او د کور کيلي يې يوه مشر
گاوند ته ورکړې.

بيا يې مشر گاوند نه وغوښتل تر څو خپل زوی د هغوی سره ولېږي
چې خره بېرته کلي ته راولي.

مشر گاوند خپل زوی ته غږ او د هغه يې وغوښتل تر څو د انځر
گل سره تر پاڅه سړکه لاړ او خره بېرته کلي ته راولي.

زوی يې و منه.

انځر گل، د هغه ښځې او اولادونه د کلي کسانو سره يې خدا پاماني
وکړه او د کلي نه روان شوو.

د ښاروالۍ کاريگر

.....
د انځر گل، د ښځې په سترگو کې اوښکې څرخېدې او اوښکې به
يې په ځادر او ټيکري پاکوې.

هغوی ورو، ورو پاڅه سړک ته ورسېدل.

بار يې د خرو نه کوز او د پاڅه سړک غاړې ته کېښود.

خړه يې د مشر گاونډ زوی ته وسپارل تر څو بېرته يې کلي ته
ورسوي.

هغوی د موټر په انتظار شوو.

دوې گړۍ وروسته يې موټر وموند ترڅو کالي په کې بار او د کابل
ښار تر ادې پورې يې ورسوي.

گړۍ وروسته هغوی کابل ادې ته ورسېدل.

کالي يې کوز او د کابل په موټر کې يې بار کړل.

ځنډ وروسته موټر ډک او د کابل پر لور يې حرکت وکړ.

درې گړۍ وروسته کابل ته ورسېدل.

بيا يې کالی کوز او په کوشنۍ چکلي موټر کې کالی بار او د خان د
کور پر لور يې حرکت وکړ.

نيمه گړۍ وروسته هغوی د خان کور ته ورسېدل.

د گاونډ د کور نه يې کیلی واخيستي او کالی يې د ننه کړل.

کالي يې په دوو کوټو کې اوار کړل.

هغوی ډېر سترگی شوي وو.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

ګاونډيانو، هغوی ته چای دم او له کتغ سره يې راوړ.

هغو د شپې ډوډۍ کومه چې ګاونډيانو ورته راوړې وه، وخوړه.

هغوی وختی بیده شوو.

سهار وختی لمانځه ته پاڅېدل.

لمونځونه يې ادا کړل او د کاليو ځای پر ځای کولو يې پيل کړل.

لمر په راختو شو.

ګاونډيانو هغوی ته د سهار چای د کابل نانوايي تودې ډوډۍ سره راوړ.

هغوی چای وڅښه، د ګاونډيانو لوبښي يې بېرته ورکړل او د هغوی نه يې مننه وکړه.

انځر گل هم له کوره ووت او کابل ښاروالۍ ته لاړ.

اته يې د خپلو اسنادو پوښتنه وکړه.

هغه ته يې وويل:

سر له هفتې خپلې دندې ته لاړ شه.

ستا دنده هم د قلعه زمانخان سيمې پورې اړه لري، کومه چې ستا د اوسېدو ځای ته نږدې ده.

انځر گل مننه وکړه او د کابل ښاروالۍ نه د باندې او کورته روان شو.

د هفتې (شنبې) پر ورځ يې په کار پيل کړ.

د بناروالی کاریگر

.....

څه موده تېره شوه.

د بنوونځي په لټه شو.

اوسېدو کور ته یې نږدې بنوونځی نه و.

د ده خدایداد سیمې کې بنوونځی و.

هغه الله لار او د ماشومانو د بنوونځي په هکله یې، د بنوونځي مدیر سره خبرې وکړي.

هغه ورته و ویل:

ستا د ماشومانو عمرونه لوړ شوي دي.

بڼه به دا وي چې د سواد زده کړو په کورسونو کې گډ کړئ.

بیا انځر گل وپوښتل:

دلته نږدې د سواد زده کړې کورسونه شته؟

هغه و ویل:

نه!

دلته نږدې کورسونه، نه شته.

ته دسیمی ملک (وکیل) سره خبرې وکړه، کېدای شي هغه کومه لاره و مومي.

وختونه تېر شوو.

د ماشومانو عمرونه، نور هم ډېر شوو.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

لور يې واده شوه.

بيا بله لور يې هم واده شوه.

هغه د خپل زوی ته هم، واده وکړ.

خپل زوی يې هم د سيمې ښاروالۍ کې پر دندې وگماره.

څو کاله تېر شوو.

هغه ډېر کلک ناروغه او کال وروسته له ارمانو سره مړ شو.

زوی يې دندې ته دوام ورکړ.

هغه هم د ماشومانو خاوند شو.

ماشومان يې د ښوونځي شوو.

سيمې کې نوې ښوونځي جوړل شوو.

د انځر گل ارمان، زوی يې پوره او د هغه لمسيان يې په ښوونځي کې گډ کړل.

د هغه لمسيان ښوونځي ته ځي.

او کېدای شي لوړې زده کړې وکړي او خپل هېواد ته گټور شي.

د انځر گل زوی، اوس هم ژوندی او د ښاروالۍ شپاړسمې سيمې (ناحې) کې دنده تر سره کوي.

ما شومان يې د خپل پلار دندې په هکله له شرمه چا ته نه وايي چې خلک پر هغو ونه ځاندي، مگر پلار يې هغوی ته وايي:

دنده، دنده ده.

د ښاروالۍ کاريگر

.....

زه او زما نور ملگري د ښار پاکوالي له پاره کار کوي، کوم گټور کار
چې کثافات لرې کوي، سړکونه جارو کوي، ونې کښوي او شاوخوا د
چاپېريال نه، ساتنه کوي.

پای

د بناروالی کاریگر

.....

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
- (برای اساتید انستیتوت های تکنیکی و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تکنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تکنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهر و)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

د ښاروالۍ کاريگر

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جوماتونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

د ښاروالۍ کاريگر

.....

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنيای انجینري) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا ښکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دينی مولوی صاحب خيرالله مخدوم (جلد دوم)
۴۷. د شپېلۍ مينه (مه ينه) په کچه گړۍ کې (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مينه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د يوې ښونکې ميان په يوه ټولگي کې (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گړي ماما مينه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مينې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او گړندۍ کړنلاره د معمارانو او انجینېرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دينی مولوی صاحب خيرالله مخدوم (جلد سوم)
۵۹. سيدو او عيدو - د کوشنيوالي خواره ملگري (پښتو ناول)
۶۰. د يوې مياشتې ناولي (پښتو ناول)
۶۱. د خاڅکو هار (د يوه سړی لنډې کيسې)

د ښاروالۍ کاريگر

.....

۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
۶۴. د کابل ښار معماري - **بي بي مهر**
۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوږي
۶۶. ډارونکۍ سپلاډ (پښتو ناول)
۶۷. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
۶۸. د پخوانیو جوماتونو **توپیر** د نن سره
۶۹. د مور **وژونکۍ (قاتل)**، (پښتو ناول)
۷۰. د مور مېړه (پښتو ناول)
۷۱. مجموعه از دروس دینۍ مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۷۲. لېونی **ملا** (پښتو ناول)
۷۳. **خوان شهید** (پښتو ناول)
۷۴. **توده برستن** (پښتو ناول)
۷۵. نورک اکا (پښتو ناول)
۷۶. غریبک (پښتو ناول)
۷۷. د ژوند **خوږې** او **ترخې** (پښتو ناول)
۷۸. الماء [دیارس کلنه فلسطینی انجلی تر نږدې ودانۍ (پښتو ناول)]
۷۹. مجموعه از دروس دینۍ مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۸۰. ادبي لښتې / چوب ادبی
۸۱. د ښاروالۍ کاريگر

د ښاروالۍ کاريگر

.....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دينی مولوی صاحب خيرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۲. لیونی لېوه
۳. د خاورو لاندې ښار
۴. سپين کارغه
۵. سور تنور
۶. خره بيزو
۷. بندي مرغه
۸. بي وخته باران
۹. د ژوند پای

د بناروالی کاریگر

.....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Municipal worker

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date:Februry-March /2027

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English